

L'Odissea

Homer

Episodi de les Sirenes:

I aleshores parlà missenyora Circe, dient-me:
»—Mira com tot va tenint acabament. I tu escolta
ara el que et vaig a dir; i un déu ja farà que ho recordis.
Arribaràs de primer a les Sirenes, que encisen
tots els humans, quisculla que siguin que arribin a elles.
Qui per follia amaina i al so de la veu dóna orella
de les Sirenes, ja mai la muller ni els fills criatures
no el sortiran a rebre, tornant a casa joiosos:
no, les Sirenes l'encisen amb llur cançó prima i clara,
des del punt on s'estan; i entorn blanqueja una rima
d'ossos de gent que es corromp; i la pell que els cobreix va enxiquint-se.
Passa de llarg, però tapa a la teva gent les orelles
amb cera dolça que hauràs remollit, a fi que no hi senti
cap dels altres; però si el cor a tu et diu d'escoltar-les,
fes que et lliguin de mans i de peus dins el ràpid navili,
dret a la paramola, i que fermin les cordes ben altes,
perquè sentis a pler la veu de les dues Sirenes.
I si preguntes als teus companys que et deslliguin, i ho manes,
ells una cosa han de fer, que és estrènyer-te encara amb més nusos.

[...]

Aleshores jo parlo als companys i els dic amb tristesa:
»—Oh amics, no està bé que un o dos siguin sols a conèixer
els averanys que Circe m'ha fet, la divina entre dees:
no, jo els reportaré, per tal que morim coneixent-los
o que mirem d'esquivar-nos, fugint de la mort i la parca.
Per començar, m'ha ordenat que de les Sirenes divines
defugim la veu i la prada en flor des d'on canten.
Jo tot sol ha ordenat que escoltés; però heu de lligar-me
amb un nus treballós, perquè resti allí sense moure'm,
dret a la paramola; i fermeu les cordes ben altes.
I si us prego a vosaltres que em deslligieu i us ho mano,
una cosa heu de fer, que és estrènyer-me encara amb més nusos.
»Jo vaig anar dient i aclarint als companys cada cosa,
mentre ràpidament atenyia la nau ben obrada
l'illa de les Sirenes, que un vent innocent l'empenyia.
Súbitament llavors calà el vent, i es va fer la bonança,
sense tan sols un alè; i condormí les onades un numen.
I, aixecant-se, els companys enrotllaren el drap del navili
i el desaren al fons del buc i, asseient-se als escàlems,
emblanquien l'aigua amb les pales d'avet ben polides.
»Jo que llavors amb la punta del bronze tallo a miquetes

un gran rotllo de cera i la pasto amb les mans forçarrudes.
I aviat s'ablaneix, car el gran vigor la hi obliga,
i l'esplendor del Sol, el príncep fill de l'Altura.
I vaig de rengle tapant les orelles de tots els meus homes,
i ells dins la nau em lliguen de mans i cames alhora,
dret a la paramola, i em fermen les cordes ben altes;
i, asseient-se, colpeixen la mar blanquina amb les pales.
»Doncs, quan ja n'érem tan lluny com abasta la veu d'un que crida,
que passàvem rabents, no els escapa la nau marinera
que botava allí prop, i amb veu fresca entonen un càntic:
»—Vine, tan celebrat Ulisses, honor de l'Acaia!
Atura el teu vaixell i a la nostra veu dóna orella!
Mai ningú no ha doblat per aquí amb el negre navili,
que de les nostres boques la veu no escoltés, que és dolcesa;
però després se'n torna joiós i més ple de ciència.
Car nosaltres sabem tot quant a Troia la vasta
els argius i els troians han sofert per divina volença,
com tot allò que passi damunt la terra nodrissa.
»Deien, amb una veu meravellosa; es delia
per escoltar el meu cor; i mano als companys que em deslliguin,
fent-los senyal amb les celles; més ells, vinclant-se, remaven.
I tot seguit Perimedes i Euríloc s'aixequen i vénen
a refermar-me els lligams i estrènyer-me encara amb més nusos.

HOMER. *L'Odissea*. Traducció de Carles Riba. Barcelona: Edicions de la Magrana, 1993, p. 208 i p. 211-213.

Traducido por Carles Riba